

Câteva teme de meditație pentru conferințele monahului Sava

De la unii adepți ai grupului monahului Sava ne-a parvenit informația că acesta va susține câteva conferințe în viitorul apropiat. Informația este ținută secret, așa cum ne-au obișnuit deja membrii grupului, ea ajungând la noi mai mult dintr-o eroare de comunicare a celor care organizează evenimentul. Dintr-o informație de ultimă oră aflăm că despre una dintre aceste conferințe, care se va desfășura la Iași, au fost informați cei ce frecventează schitul Rădeni, din județul Neamț, cu ocazia slujbei Intrării Maicii Domnului în Biserică.

Profit de ocazie pentru a-i adresa public monahului Sava, care dorește să țină în țară omilii pe aceleași teme despre care membrii grupării discută de un an de zile de dimineața până seara, câteva întrebări referitoare la diferențele de viziune cu privire la poziționarea față de cei ce încă nu au întrerupt pomenirea. Primele trei întrebări au fost formulate pentru prima dată la finalul articolului în care vorbeam despre modul în care unii dintre adepții grupării au încercat să obțină fidelizarea preoților de la Rădeni față de deciziile adunării schismatice de la Mestecăniș. Le reiau și pentru că până acum ele nu au primit niciun răspuns teologic vrednic de a fi luat în calcul, adăugându-le două întrebări izvorâte din lectura canonului de reprimire la Ortodoxie a ereticilor, al Sfântului Atanasie cel Mare, lectură sugerată insistent de către Gheronda Gavriil în interviul pe care l-a acordat portalului *Mărturisirea Ortodoxă*.

Întrucât una dintre conferințele programate ale monahului Sava se referă la faptul că Biserica nu poate ieși din cadrul stabilit de Sfintele Canoane, cred că răspunsurile la următoarele întrebări ar trebui să se integreze organic într-o astfel de temă:

1. Dacă ar fi adevărat că, prin aplicarea corectitudinii teologice, noi, semnatarii Rezoluției din ianuarie, i-am fi readus în comuniune cu ecumeniștii pe credincioși, așa cum afirmă autorii scrisorii de șantaj la adresa preoților de la Rădeni, la unison cu toți „pandiții” grupului schismatic respectiv, pe baza interpretării necanonice a teoriei vaselor comunicante (aceea potrivit căreia un episcop îl pomenește pe altul, care îl pomenește pe Bartolomeu, care îl pomenește pe papa, care îl pomenește

pe satan, de unde rezultă, după această logică, concluzia absurdă că de la Atenagora încoace toți am fi participat la liturghii satanice, deoarece patriarhii ecumenici de după ridicarea necanonică a anatemei i-au pomenit pe papi, care îl pomenesc pe satan, iar patriarhii naționali i-au pomenit pe cei ecumenici), **cum se face că această teorie a lor, articulată la adunarea schismatică de la Roman, potrivit căreia toți cei ce nu au întrerupt pomenirea sunt eretici, nu a fost niciodată consemnată în vreun canon al Sfintei Biserici Ortodoxe, iar la Sfintele Sinoade Ecumenice nu au fost niciodată condamnați preoții și popoarele care au fost în comuniune cu ereticii necondamnați până la sinoadele respective, Sfinții Părinți limitându-se la a-i repune în slujire pe preoții care au întrerupt pomenirea ereticilor și au fost caterisiți din acest motiv și a-i condamna și caterisi numai pe începătorii și propovăduitorii ereziei, statornicind celorlalți, preoți și popor, hotărând *de acum înainte*, nu *de acum înapoi*, interzicându-le comuniunea cu cei condamnați ca eretici și scoși din trupul Bisericii din momentul condamnării lor ca eretici?**

2. Dacă Sfinții Părinți ai Sinoadelor Ecumenice au invalidat deciziile schismatice de la adunarea din Roman prin faptul că nu i-au numit eretici și nu i-au condamnat la sinoade ca eretici pe toți preoții și mireni ce au rămas în comuniune cu ereziarhii până la momentul sinodului ecumenic, de cele mai multe ori de frică sau neștiință și delăsare, fără a deveni ei înșiși propovăduitori deschiși ai ereziei, **chiar dacă Părinții au arătat, cum arătăm și susținem tare și noi, că aceia au greșit neluând atitudine față de erezia respectivă și că au nevoie de pocăință pentru slăbiciunea lor**, dar nu pentru erezie (canonul Sfântului Atanasie îi păstrează în slujirea preoțească pe acei preoți care nu au propovăduit deschis erezia, reprimindu-i ca laici doar pe aceia care au fost eretici în cuget) **ce denumire le dau adeptii „acriviei” celor care nu sunt nici propovăduitori ai ereziei, nici semnatari ai ei, nici nepomenitori și care alcătuiesc majoritatea poporului?**
3. Dacă toți preoții care îl pomenesc pe ierarh din alte motive decât convingerea eretică (de cele mai multe ori din frică) și toți credincioșii care îi frecventează ar fi eretici, așa cum afirmă doctrina grupării de la Roman-Satmar-Mestecăniș, de ce în Epistola 40 *Către fiul Navcratie*, Sfântul Teodor Studitul îl numește „preot ortodox” pe cel care pomeneste

ierarhul de frică, chiar dacă recomandă neparticiparea la împreună-slujirea cu el, ci doar cântarea de psalmi și binecuvântarea mesei, iar în Epistola 49 *Către fiul Navcratie* îl numește „ortodox” pe episcopul care nu a participat la sinod, îl denumește „adunătură mincinoasă”, chiar dar acela îl pomenește pe mitropolitul său, care a fost la sinod și este eretic?

4. Dacă Sfântul Atanasie cel Mare operează în canonul al doilea de reprimire la Ortodoxie a ereticilor, aprobat de către sinodul local din 362, distincția clară între cei ce au acceptat erezia prin: 1. împreună-slujirea cu ereticii; 2. mărturisirea aceleiași credințe ca a lor; 3. apărarea ereziei și 4. convingerea și a altora să devină eretici și cei ce **„nu s-au făcut părtași eresului chiar (din convingere), ci cu fățarie, și pentru iconomie”** (după cum afirmă tâlcuirea din *Pidalion* a canonului), de ce gruparea Sava-Staicu-Rădeni a refuzat să semneze Rezoluția din Ianuarie, care operează exact aceeași distincție canonică, pe care teologi de marcă din Grecia, precum părintele Theodoros Zisis, sau duhovnici de renume, precum duhovnicul Sfântului Paisie Aghioritul, părintele Maximos Karavas, și-au însușit-o public și au considerat-o deplin ortodoxă?
5. Dacă tâlcuirea din *Pidalion* la canonul Sfântului Atanasie folosește expresia **„nu s-au făcut părtași eresului chiar (din convingere), ci cu fățarie, și pentru iconomie”** pentru a-i defini pe cei care nu au întrerupt pomenirea ierarhului, dar nici nu au acceptat în conștiința lor erezia și nu au mărturisit-o, înseamnă că *Pidalionul* susține o „a treia cale”, așa cum am fost noi acuzați și că autorii săi sunt criptoeretici, sau înseamnă că Sfinții Părinți au apreciat corect realitatea canonică creată în timpul răspândirii unei erezii, acordându-le iertarea celor care din alte motive decât convingerea eretică au acceptat comuniunea cu ereticii (și încă eretici condamnați) și păstrarea rangului preoțesc în care se aflau, pe care și l-au pierdut doar cei ce au propovăduit și au crezut în învățăturile eretice?

În opinia mea, răspunsul teologic onest la aceste întrebări arată cât de „corectă” este poziția „acrivistă” a grupării Sava-Staicu-Rădeni în raport cu Sfinții Părinți, asupra cărora adepții acestei grupări consideră că au un fel de monopol. Consider că monahul Sava Lavriotul, ca unul care i-a condus pe drumul izolării de întreaga Biserică, le datorează adepților săi un răspuns teologic serios la aceste întrebări. Nu trebuie să ne răspundă nouă neapărat, noi știm deja răspunsul la ele.

Citiți și:

<https://www.marturisireaortodoxa.ro/canonul-sfantului-atanasie-cel-mare-despre-reprimirea-celor-ce-nu-s-au-facut-partasi-eresului-de-bunavoie/>

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!

<https://www.marturisireaortodoxa.ro/preotii-de-la-radeni-santajati-de-membri-ai-grupului-sava-staicu-sa-accepte-deciziile-schismatice-de-la-mestecanis/>

<https://www.marturisireaortodoxa.ro/gheronda-gavriil-sa-avem-ca-punct-de-referinta-canonul-sfantului-atanasie-cel-mare/>